

lähde:

http://kansanlahetyspaivat.fi/sites/default/files/klp2013_kanava_6_paivi_rasanen_06_0713.pdf

Päivi Räsänen

6.7.2013 Kansanlähetytpäivät, seminaari

Kristittyinä maallistuneessa yhteiskunnassa - kristillinen ihmiskuva haastettuna

Seurakunnat myyvät kirkkoja! Eilisen päivän Iltalehden pääjuttu kertoi samasta kehityksestä, jota olemme viime vuosina nähneet muissa Euroopan maissa. Viime kesänä olin juhlapuhujana tilaisuudessa, jossa vihittiin entisen Konnunsuon keskusvankilan tilat turvapaikanhakijoiden vastaanottokeskuksen käyttöön. Tilaisuus kosketti minua erityisellä tavalla, sillä olen elänyt lapsuuteni tuolla kylällä ja juhla järjestettiin entisessä lapsuudenkodissani.

Vankilan museoitu kirkko oli muuten entisellään, saarnatuoli ja kirkonpenkit paikoillaan ja hyvässä maalissa, mutta alttarilta oli poistettu risti. Poistetun ristin jälki näkyi muuta pintaa vaaleampana.

Mieleeni nousivat lapsuuteni jumalanpalvelukset, joissa vangit ja henkilökunta olivat Jumalan sanan äärellä. Poistettu risti museoidussa kirkossa nosti esiin ajatuksia niistä varhaisen kristillisen seurakunnan vahvoista alueista, joissa nyt kaupunkikuvaa hallitsevat minareetit kirkon tornien sijaan – tai ne ateistiset valtiot, joissa kirkot on muutettu uimahalleiksi tai teattereiksi. Tuo sama keskitys on nyt menossa Euroopassa ja Suomessa, jossa kirkkojen käyttöaste laskee ja kirkkoja myydään talousvaikeuksissa.

Reilun kymmenen vuoden sisällä on tapahtunut dramaattinen romahdus suomalaisten uskossa kristinuskon perusnäkemuksiin. Kirkon tutkimuskeskuksen tutkimuksen mukaan vuonna 1999 Jeesuksen ylösnousemukseen uskoi 69 prosenttia suomalaisista, vuonna 2011 enää 36 prosenttia. Vuonna 1999 77 % suomalaisista uskoi, että Jeesus on Jumalan poika, 2011 41 %. Väitteen ”Jeesus palaa tuomitsemaan eläviä ja kuolleita allekirjoitti vuonna 1999 60 % suomalaista, kaksi vuotta sitten 28 %. Nämä luvut kertovat siitä, että joudumme yhä enemmän uimaan vastavirtaan. Vaikka kirkkomme on yhä enemmistökirko, kristillisen uskon perusopetukset eivät enää ole enemmistönäkemymiä.

Kirkoilla ja kristillisillä järjestöillä on ollut paljon suurempi vaikutus yhteiskunnan vakauteen, turvallisuuteen ja talouteen kuin usein osataan ajatella. Lastensuojelu, ihmisarvon ja ihmisoikeuksien kunnioitus samoin kuin muu lainsäädäntömme ja sivistyksemme perusta on nojannut vahvasti kristinuskon mukanaan tuomaan ihmiskuvaan. Rehellisyys, työmoraali ja esivallan kunnioitus ovat edellytyksenä sille, että saamme verotuloja, joilla hyvinvointia voidaan ylläpitää. Tasapainoiset perheet, kestävät avioliitot ja vastuullinen vanhemmuus ovat edellytyksiä lasten ja nuorten kehitykselle.

Tällä hetkellä elämme Suomessa ja Euroopassa sellaista historian vaihetta, jossa paine kristillisen uskon vaikutuspiiristä irrottautumiseen kasvaa.

Kun apostoli Paavali toisessa kirjeessään Timoteukselle kuvaa viimeisten päivien vaikeita aikoja, sanat sopivat hyvin tähän aikaan. 2. Tim. 3:1-5. Ihmiset ovat silloin nautintoa eli mielihyvää enemmän kuin Jumalaa rakastavia, vaikka heissä on jumalisuuden ulkokuori.

Mielihyväkulttuuri normittaa seksuaalietiikkaa ja viihdemaailmaa ja hedonismin huipennus on huumeriippuvuus, joka lopulta tuhoaa monen nuoren elämän. Mielihyväästä on tullut aikamme suosituimpia epäjumalia, jonka eteen ollaan valmiit uhraamaan jopa oma terveys ja henki. Mielihyvän asettaminen korkeimmaksi arvoksi ja elämän tarkoitukseksi ei kuitenkaan tuota hyvinvointia, vaan suunnattomasti pahoinvointia yhteiskuntaamme.

Hedonismin perusviesti on se, että sinun pitää kuunnella omia tunteitasi ja toimia niiden mukaan. Hedonismi on erityisen tuhoisa perheiden ja avioliiton kannalta. Avioliiton asemaa kuvastaa se, että tällä hetkellä jo yli puolet äitien esikoisista ja 40 % kaikista lapsista syntyy avioliiton ulkopuolella, pääasiassa avosuhteissa. Kun maassamme solmitaan vuodessa 24 000 avioliittoa, niin samassa ajassa eroaa 14000 avioparia.

Lapset ja nuoret ovat yhteiskunnan arvojen seurausten tehokkain mittari. Arvomurroksen myötä olemme niin Suomessa kuin koko Euroopassa todistamassa tilannetta, jossa ennätyksellisen taloudellisen hyvinvoinnin keskellä pesii ennen näkemätön henkinen pahoinvointi. Lasten psykiatrisen hoidon tarve, etenkin masentuneisuus on lisääntynyt. Huostaanottoa ja kodin ulkopuolelle sijoitusta tarvitsevien lasten määrä kasvaa jatkuvasti. Asiantuntija valiokunnassa totesi nykylapsen hyvinvointia eivät uhkaa niinkään vanhempien työelämän vaatimukset, vaan vapaa-ajan hedonistiset valinnat.

Lutherin terävät sanat osuvat myös meidän ajallemme: "Mitä hyötyä olisi siitä, että omistaisimme ja tekisimme kaiken muun ja olisimme kuin pelkkiä pyhimyksiä, jos jättäisimme suorittamatta sen, minkä vuoksi pääasiallisesti elämme, nimittäin nuorison hoidon? Luulen myös, ettei mikään ulkonainen synty paina maailmaa Jumalan edessä niin raskaana ja ansaitse niin hirveää rangaistusta kuin juuri se, jonka teemme jättäessämme lapset vaille kasvatusta."

Arvojen välistä taistelua käydään hyvin pitkälti kielen avulla, kaappaamalla käsitteet, esimerkiksi rakkaus, vapaus tai tasa-arvo uusiin tulkintoihin. Onko rakkaus omista mielihaluista luopumista toisen hyväksi vai omien mielihalujen noudattamista silloin kun se tarkoittaisi vaikkapa puolison hylkäämistä?

Kristillisen ihmiskuvan perusta löytyy Raamatun alkulehdiltä, luomiskertomuksesta. Jumala loi ihmisen omaksi kuvakseen ja kaltaisekseen, mikä merkitsee jokaisen ihmisen ainutkertaista ja jakamatonta ihmisarvoa ja oikeutta elämään. Siihen perustuu myös ihmisen elämän erityinen arvo, elämän pyhyys, muun luomakunnan keskuudessa. Toiseksi Jumala loi ihmisen mieheksi ja naiseksi ja asetti avioliiton, mikä merkitsee perustaa sivilisaatiolle, yhteiskunnan jatkuvuudelle ja uusiutuvuudelle. Kolmanneksi luomiskertomus kertoo raadollisesta todellisuudesta, syntiinlankeemuksesta, mikä on oleellinen osa Raamatun ihmiskuvaa. Elämme sellaista aikaa, jossa kaikki nämä kristillisen ihmiskuvan lähtökohdat on

kyseenalaistettu, ihmisen elämän erityinen arvo ja pyhyys, avioliiton asema naisen ja miehen välisenä liittona ja synnin todellisuus ihmisen elämässä. Luomiskertomuksen ihmiskuva ulottuu läpi Raamatun ja avautuu ristin sanomassa. Jumala antoi oman Poikansa kuolemaan ristillä puolestamme sen tähden, että olemme Jumalan kuvina arvokkaita hänen silmissään ja siksi että olemme syntisiä.

Viidennen, nuorimman lapsemme synnyttyä ja uutta perheenjäsentä koko perheen kesken ihastellessamme parin vuoden vanha tyttäreemme esitti toiveen, voisinko seuraavaksi synnyttää perheeseemme kissan. Vastasin, että se ei valitettavasti äidiltä onnistu, jolloin hän kysyi, että voisiko sitten isi synnyttää kissan.

Tyttö ei taida olla ainoa, jolla ihmiskuva on hämärän peitossa. Raamatun kuvauksen mukaan ihminen ei ole syntynyt sattumalta, Jumala on luonut hänet. Muun luomakunnan keskellä juuri ihminen on luotu Jumalan kuvaksi, ainutkertaisen arvokkaaksi, ja siksi ihmisen elämä on pyhää.

Elämä arvo ja samalla oikeus elämään kyseenalaistetaan useimmiten silloin, kun ihminen on heikoimmillaan, elämän alku- tai loppupäässä.

Abortti on Suomessa vaiettu tabu, Pandoran lipas, jonka avaamisen seurauksia pelätään. Aihe koskettaa kuitenkin paljon laajempaa joukkoa kuin ajattelimme. Aborttilain säätämisestä lähtien on tehty yli puoli miljoonaa aborttia. Tällä hetkellä keskeytetään noin 10 000 raskautta vuodessa eli yli 30 joka päivä. Keskuudessamme on satoja tuhansia naisia, jotka ovat omassa kehossaan kokeneet abortin, saman verran isiä, kymmeniä tuhansia abortteihin osallistuneita terveydenhuollon ammattihenkilöitä ja satoja lakien säätämisestä vastuullisia päättäjiä.

Aiheeseen liittyy vastuun siirtelyä, mutta myös vaiettua surua ja syyllisyyttä. Vastaanotollani 80-vuotias nainen kertoi riipaisevasti kantaneensa yksin syyllisyyden taakkaa ja sen raskaita seurauksia nuoruudestaan saakka. Lääkärit ja hoitajat tietävät, mitä abortissa tapahtuu ja monet suorittavat työtään rikki revityllä omalla tunnolla.

Elämän hintaa arvioidaan rahassa, kun sikiöseulontojen kustannuksia verrataan vammaisten ihmisten elinkustannuksiin. Löydettyihin sairauksiin ei ole tarjolla parantavaa hoitoa vaan jo alkaneen elämän lopettaminen. Vaikka sikiödiagnostiikan yhteydessä korostetaan perheen omaa valintaa, seulontaohjelman järjestämisellä viestitään, etteivät vammaiset ole varauksetta tervetulleita keskuuteemme. Kun maahamme ajettiin sallivaa aborttilakia, abortin puolesta argumentoitiin sikiön olevan vain umpilisäkkeeseen verrattava kuduskappale naisen ruumiissa. Naiselle tuli saada oikeus päättää oman kehonsa käytöstä.

Hedelmöityksen jälkeen ihmisen kehityksessä ei ole mitään ratkaisevaa käännekohtaa, jossa sikiön voitaisiin katsoa saavuttaneen ihmisyyden. Ensimmäiset merkit kehittyvästä keskushermostosta nähdään alkion kolmannen elinviikon alussa ja viikon kuluttua sydän aloittaa toimintansa, siis kauan ennen aborttirajoja. Seitsemän viikon ikäisen alkion keskushermoston on todettu lähettävän impulsseja elimistöön. Kahdeksannella viikolla on voitu rekisteröidä sikiön EEG eli aivosähkökäyrä.

Abortti-ikäinen lapsi ei ole tunnoton kudoskappale, vaan yksilö, joka kykenee tuntemaan kipua. Eläinsuojelulaki antaa paremman suojan lopetettavalle eläimelle kuin aborttilaki syntymättömälle lapselle. Eläimelle ei saa teurastettaessa tuottaa kipua, mutta abortin kivuliaisuudesta ei uskalleta edes keskustella.

Aborttia puolustetaan sillä, että sikiö ei ole ihmispersoonana, vaikka onkin hedelmöityksestä lähtien biologinen ihmisyksilö. Persoonan kriteereiksi on asetettu tietoisuus itsestä, tulevaisuuden ja menneisyyden tajuaminen ja kommunikointikyky. Ominaisuudet kuvaavat ihmislajille ominaisia piirteitä mutta ovat ihmisyyden ehdoiksi mielivaltaisia. Kriteereitä eivät täytä vastasyntyneet tai muutaman kuukauden ikäiset lapset, eivätkä syvästi kehitysvammaiset tai dementoituneet aikuiset.

Läntisen Euroopan maista ainoastaan Suomessa ja Ruotsissa terveydenhuollon henkilöstöllä ei ole lakiin perustuvaa oikeutta kieltäytyä vakaumuksen perusteella suorittamasta abortteja tai laatimasta niihin liittyviä lausuntoja. On kestäväntöntä puolustaa omantunnon vapauden puutetta sillä, että näin vaikeutettaisiin aborttioikeuden toteutumista. Missään muussa maassa näin ei ole käynyt. Euroopan neuvosto edellytti vuonna 2010, että kaikkien jäsenmaiden tulee turvata hoitohenkilökunnalle omantunnonvapaus kieltäytyä abortin tai eutanasian suorittamisesta. Sekä Maailman että Suomen lääkäriilitot ovat saman vaatimuksen takana.

Kysymys elämän alkamisesta on myös kristillisen ihmiskuvan näkökulmasta vakava, koska ihmisen elämän pyhyys perustuu siihen, että jokainen ihminen on luotu Jumalan kuvaksi. Jumalan pojan ihmisyyys ei alkanut siitä, kun hän syntyi Beethleheimin seimeen, vaan siitä, kun hän yhdeksän kuukautta aiemmin sikisi Marian kohtuun. Jos Jumala katsoi pienen ihmisalkion riittävän ihmiseksi tullakseen siihen muotoon, miten me voisimme kyseenalaistaa syntymättömän lapsen oikeuden elämään?

Sifra ja Pua, kaksi rohkeaa israelilaista naista harjoittivat kättilön tointa Mooseksen syntymän aikoihin Egyptissä. Egyptin kuningas yritti valjastaa heidät toteuttamaan suunnitelmaansa surmauttaa kaikki israelilaiset poikalapset. Kättilöt kuitenkin pelkäsivät Jumalaa ja jättivät pojatkin eloon.

Abortista ei pidä vaieta, mutta siitä puhuttaessa tarvitaan ennen muuta kuoleman rajan ylittävää anteeksiantamisen ja armon sanomaa. Tässä kristityillä on etuoikeus rohkeasti pitää esillä lain ja evankeliumin sanomaa ja samalla puolustaa jokaisen Jumalan kuvaksi luodun elämää.

Lähes 80 % suomalaisista on ilmaissut kannattavansa eutanasia lakia. Olisiko nyt tilausta viidennen käskyn selitykselle? Eutanasia ei tarkoita tarpeettomien hoitojen riisumista vaan potilaan elämän lopettamista esimerkiksi myrkkyruiskeella.

Saattohoito on kehittyneempää kuin koskaan historiassamme. Kipua ja ahdistusta voidaan hallita ja kärsivä potilas voidaan tarvittaessa sedatoida, vaivuttaa uneen. Kuolemaa ei voi tarkastella vain yksilön oman valinnan näkökulmasta. Kuolema on mitä suurimmassa määrin yhteisöllinen asia. Itsemurha koskettaa kipeästi kymmenien, jopa satojen ihmisten elämää. Sama koskee eutanasiaa, jota

puolustetaan sillä perusteella, että ihmisellä tulisi olla oikeus päättää omasta kuolinhetkestään.

Lääkäriharjoittelussa kohtasin vanhuksen, joka kertoi halvaannuttuaan masentuneena kyselleensä lääkäriltään: "Mitä hyötyä meistä raihnaisista vanhuksista kenellekään on? Joutaisimme kuolla pois." Hän sai vastauksen: "Te suoritate yhteiskunnan tärkeintä tehtävää, sillä te opetatte meille, mitä on lähimmäisen rakkaus." Ymmärsin viestin. Huolenpidosta riippuvat lähimmäisemme voivat avuttomuudellaan nostaa yhteisöstämme esiin arvot, jotka lopulta ovat menestyksemme kannalta avaintekijöitä. Yhteiskunta, joka rakentuu lähimmäisen rakkauden, ihmisarvon kunnioituksen ja keskinäisen huolenpidon varaan, kestää vaikeinakin aikoina. Historiakkin osoittaa, että yhteiskunta, joka menettää nämä arvot, luhistuu – ajatellaanpa vaikka natsien hallitsemaa Saksaa.

Eutanasiailla viestittäisiin vammaisten ja sairaiden elämän arvottomuutta. Hollannissa merkittävin syy eutanasian pyytämiseen ei ole kipu, vaan yksinäisyys ja riippuvuuden pelko muiden avusta. Kuolemantoive sisältää usein kysymyksen: "Olenko jo tarpeeton?" Kyselyyn ei tule vastata kuolinpiikillä, vaan välittämällä ja tasokkaalla saattohoidolla.

Eutanasiavaatimukset ovat aikamme arvomurroksen hedelmää. Pinnallinen mielihyväkulttuuri ajaa ihmiset pakenemaan elämän rajallisuutta kuolemaan. Jos elämän tarkoitus määrittyy mielihyvän tavoittelun kautta, sairauden tai vammaisuuden tuomat rajoitteet näyttävät tuhoavan elämän mielekkyyden tyystin. Nykyihmisen on vaikea hyväksyä, että heikkous ja kärsimykset kuuluvat elämään.

"Jos Jumala on kuollut, silloin kaikki on sallittua." Tällä lauseella kirjailija Dostojevski ilmaisi Jumalasuhteen ja moraalien välisen yhteyden. Todellinen etiikka, oikean ja väärän erottaminen nousee siitä, että ihminen on teoistaan vastuullinen itsensä yläpuolella olevan auktoriteetin, Luojansa edessä. Jos Jumalaa ei ole olemassa, ihminen itse jää oman moraalinsa mitaksi ja määrittäjäksi. Etiikasta tulee suhteellista ja tilannesidonnaista. Kuka voi silloin lopulta sanoa, onko toisen ihmisen elämän lopettaminen väärin, ajatellaanpa sitten terrori-iskuja, etnisiä puhdistuksia tai raskaudenkeskeytyksiä?

Johdonmukaisimmillaan tässä ajattelussa ihmisellä ei ole sinänsä mitään moraalista erityisasemaa tai hänen elämällään mitään erityistä arvoa oman lajinsa perusteella eläinkunnan keskellä. Ihmisen arvo määräytyy lähinnä sen perusteella, miten laadukasta ja kehittynyttä hänen elämänsä on ja miten paljon hänellä on arvoa muille ihmisille.

Eläinoikeusaktivistien Raamatussa, ympäri maailmaa bestsellerinä myydyssä australialaisen Peter Singerin teoksessa "Oikeutta eläimille" todetaan: "On olemassa eläimiä, joiden henki on millä kriteerillä tahansa arvokkaampi kuin joidenkin ihmisten. Simpanssilla, koiralla tai sialla esimerkiksi on kehittyneempi tietoisuus itsestään kuin vaikeasti kehitysvammaisella lapsella tai erittäin seniiliin tilaan päätyneellä vanhuksella." Singer löytää samoista ajatuksista moraalisen oikeutuksen vastasyntyneiden vammaisten lasten surmaamiselle, raskaudenkeskeytykselle ja eutanasialle, vähemmän arvokkaana pitämänsä ihmiselämän lopettamiselle.

Ihmisen elämä on pyhää ja sen tulee olla koskematonta, koska Jumala on luonut ihmisen kuvakseen. Maailmankaikkeuden Luoja on antanut jokaisen ihmisen elämälle huikean arvon. Kukaan ei ole ansainnut omaa elämäänsä. Elämä on lahja. Vain Jumalalla, elämän antajalla, on oikeus ottaa tämä lahja pois.

Elämän pyhyys avaa syvimmiltään näkymän koko kristinuskon ydinsanomaan. Sanoma rististä on mieletön, jos ihmisen elämä ei ole pyhä ja ihmisarvo ehdoton. Jumala ei antanut omaa poikaansa, kalleinta kuolemaan sattumanvaraisen kehityksen seurauksena syntyneiden olioiden vuoksi, vaan ainutkertaisen arvokkaiden, Jumalan kuvaksi luotujen ihmisten vuoksi.

Syksyllä eduskunta saa todennäköisesti käsiteltäväkseen kansalaisaloitteen ns tasa-arvoisesta avioliitosta. Sukupuolineutraalin avioliittolain merkittävin käytännön seuraus olisi adoptio-oikeuden salliminen samaa sukupuolta oleville pareille. Elämme merkillistä aikaa, kun ihmiskunnan historian luonnollisinta asiaa, äitiyttä ja isyyttä, joudutaan puolustamaan ikään kuin se olisi jonkun uskonnollisen ääriyhmän keksintö.

Kun eduskunnassa käytiin keskustelua yksinäisten naisten ja naisparien oikeudesta hedelmöityshoitoihin, mieleeni jäi hanketta puoltava kysymys: ”Miksi naisen äitiys pitäisi määrittä miehen kautta?” Äitiyden ja isyyden välinen yhteys on ollut itsestään selvyys, biologinen fakta ihmiskunnan historian alusta lähtien. Mies ja nainen ovat toisistaan riippuvia monessa suhteessa enemmän tai vähemmän, mutta lisääntymisessä tämä riippuvuus on 100%:sta.

Miehen ja naisen välisestä avioliitosta on tullut poliittisesti epäkorrekti käsite. Sukupuolinen erityisyys, miehisuus ja naiseus ovat kuitenkin oleellinen osa kristillistä ihmiskuvaa. Avioliitolla on kristillisessä ihmiskuvassa ainutlaatuinen asema, se on ainoa ihmisten välinen liitto, joka on asetettu luomisessa. Tässä suhteessa läntinen, jälkikristillinen maailma elää kristillisen seurakunnan historiaan suhteutettuna nopeassa arvomurroksessa.

Osallistuin vastavalittuna kansanedustajana v. -95 SETA:n (Seksuaalinen tasavertaisuus) keskustelutilaisuuteen eduskunnassa. Järjestön edustaja kertoi strategian, jolla yhteiskunnallinen sukupuolineutraali avioliitto-ohjelma pystytään toteuttamaan askel askeleelta. Tavoitteena oli edetä samaa sukupuolta olevien parisuhteen virallistamisesta hedelmöityshoitojen hyväksymisen kautta ensin perheensisäiseen ja sitten ulkoiseen adoptioon, jonka jälkeen voidaan toteuttaa sukupuolineutraali avioliitto. Ohjelma on edennyt suunnitelman mukaan.

Jokaisen askeleen välttämättömyyttä on perusteltu edellisellä. Virallistetun parisuhdelain puolesta äänestäessään useat kansanedustajat kertoivat hyväksyvänsä esityksen vain sillä edellytyksellä, että se ei tule koskemaan lapsia. Naisparien hedelmöityshoito-oikeutta vaadittiin siksi, että meillä jo on virallistettuja pareja, jotka toivovat lasta. Perheen sisäinen adoptio taas katsottiin välttämättömäksi, koska naisparit voivat nyt yhdessä hankkia hedelmöityshoidoilla lapsen, jolla ei ole juridista isää.

Parisuhdelain, homoadoptiolain ja sukupuolineutraalin avioliiton perimmäisenä tavoitteena on vaikuttaa yhteiskunnan asenteisiin, jotta homoseksuaalinen suuntautuneisuus tunnustettaisiin heteroseksuaalisuuden rinnalle tasavertaiseksi

tavaksi toteuttaa seksuaalisuutta. Sillä pyritään poistamaan ympäristön syyllistävät asenteet ja homosuhteisiin liittyvä syyllisyys.

Kirkko ei syyllisty syrjintään, jos se uskaltaa käyttää sanaa synti avioliiton ulkopuolisista sukupuolisuhteista. Sen sijaan kirkko syyllistyy homoseksuaalien syrjintään, jos he eivät saa kuulla Jumalan sanan koko totuutta, joka sisältää niin lain kuin evankeliumin. Jumala rakastaa homoseksuaaleja ihmisiä niin paljon, että hän haluaa myös heitä vetää Sanansa kautta Kristuksen yhteyteen ja osallisiksi evankeliumista. Samalla seurakunnissa tulisi löytyä enemmän tilaa ja rakkautta niille ihmisille, joiden kipuna on homoseksuaalinen tunne-elämä tai muu seksuaalinen poikkeavuus.

Keskustelussa on korostettu eroa sosiaalisen ja biologisen sukupuolen (engl. gender ja sex) – koetun ja juridisen sukupuolen välillä. Sisäistä kokemista korostamalla on irrottauduttu biologisesta todellisuudesta.

Ihmisen omasta sisäisestä kokemuksesta on tullut todellisuuden mittari tänä aikana. Ihmisiä neuvotaan seuraamaan omaa sisäistä kokemusmaailmaansa, sydämen ääntä. Oikean ja väärän rajoja vedetään subjektiivisten kokemusten pohjalta. Ihmisen sisäinen kokemus toimisi oikean ja väärän mittarina, jos ihmiskuvastamme unohdettaisiin yksi keskeinen tosiasia – syntiinlankeemus.

Kristilliseen ihmiskuvaan kuuluu oleellisesti se, että ihminen on perin pohjin langennut. Olemme arvokkaita Jumalan kuvina, mutta myös pahoja ja syntisiä. Tämä on kristillisen ihmiskuvan markkinoinnin suurin ongelma. Ihminen ei halua kuulla tai myöntää olevansa syntinen ja langennut.

Mieleeni tulee prostituutiota käsittelevä paneelikeskustelu muutaman vuoden takaa kalliolaisessa kapakassa. Olin kutsuttu paikalle ainoana prostituution vastustajana. Puhetta johti mediapersoona Wallu Valpio ja muut keskustelijat olivat laillisen prostituution kannattajia tavalla tai toisella. Paikalla oli paljon mediaa. Etukäteen ilmoitettu alan ammattilainen, katuprostituoitu ei päässyt kuitenkaan vankilasta ajoissa lomalle ja häntä tuurasi pikavauhtia paikalle kutsuttu kollega liris. Kallion kaduilla seksillä leipäänsä parin kymmenen vuoden ajan tienannut liris löi meidät panelistit ja yleisön ällikällä. Hän ei ryhtynytään puoltamaan prostituoitujen oikeuksia ammattiinsa, vaan kertoi lopettaneensa huoraamisen, jonka hän kertoi alusta lähtien ymmärtäneensä Jumalan tahdon vastaiseksi. Hän kertoi tulleen uskoon hiljattain ja sanoi: "Mutta irti prostituutiosta en päässyt Mooseksen lain vaan Jeesuksen veren avulla."

liris kertoi kyynel silmässä surevansa sitä, että oli vietellyt monta aviomiestä ja perheenisää ja tiivistä sanomansa: "Ainoa oikea paikka seksille on avioliitto, johon mennään neitsytenä ja jossa pysytään uskollisena kuolemaan asti."

liriksen puheenvuoro vei paneelin järjestäjiltä konseptit täysin sekaisin. Tuli hiljaisuus ja puheenjohtaja Wallu Valpio totesi, että tähän ei voi muuta kuin sanoa "amen". Kukaan ei oikeastaan enää puolustanut oikeutta prostituutioon. liriksen sanomana tämä väite, kristillisen avioliittoetiikan perusteeksi oli sata kertaa vakuuttavampi kuin minun suussani. liris nimittäin paljasti sen tosiasian, että jokaisen ihmisen omatunto lopulta ja pohjimmiltaan todistaa kristillisen ihmiskuvan puolesta. Nekin, jotka itse

käyttävät tai myyvät seksipalveluja, tietävät syvimmiltään tekevänsä väärin, vaikka voivatkin omantunnon äänen paaduttaa. Ja toisaalta, vasta ristiltä avautuvasta evankeliumista, armon sanomasta käsin uskallamme kohdata ja tunnustaa syntisyytemme.

"Sen, joka ei synnistä tiennyt, hän teki meidän tähtemme synniksi, että me hänessä tulisimme Jumalan vanhurskaudeksi." (2 Kor 5:21) Ristillä tapahtuneessa autuaassa vaihtokaupassa Kristus otti vastuulleen kaikki syntimme ja kaiken pahuutemme sekä niiden rangaistuksen, kuoleman. Samalla hän lahjoitti meille oman synnittömyytensä, pyhyytensä ja vanhurskautensa, jonka palkkana on iankaikkinen elämä.

Sanoma ristiinnaulitusta ja ylösnouksesta Kristuksesta on voima, joka on kantanut kristikansaa halki vuosisatojen, vaikeiden aikojen ja vainojen läpi. Sana rististä on motivoinut monet lähtemään kauas, vaikeisiin ja vaarallisiin olosuhteisiin viemään evankeliumia eteenpäin. Sana rististä on ollut niin rakas, että monet ovat olleet valmiit jopa ennemmin kuolemaan sitä tunnustaen kuin sen kieltämään. Jos kristillisyyttä museoidaan niin että risti poistetaan, tulevaisuuteen kantavaa sanomaa ei enää ole. Apostoli Paavalin sanoin: "Puhe rististä on hulluutta niiden mielestä, jotka joutuvat kadotukseen, mutta meille, jotka pelastumme, se on Jumalan voima."

Room. 12:2 apostoli Paavali kehottaa: "Älkääkään mukautuko tämän maailmanajan mukaan, vaan muuttukaa mielenne uudistuksen kautta, tutkiaksenne, mikä on Jumalan tahto, mikä hyvää, otollista ja täydellistä." On hyvä tutkia ja tiedostaa, mitkä arvot ovat kulloisenakin aikana ristiriidassa Jumalan sanan kanssa, sillä niin helposti menemme vain virran mukana. Kristillinen seurakunta on kaikkina aikoina joutunut elämään ristiriidassa ajan henkeä vastaan tavalla tai toisella.

Kaikilla meillä on varmasti tullut eteen tilanteita, joissa joudumme miettimään, rohkenemmeko toimia vastoin yleistä mielipidettä tai normia, porukan painetta tai joskus jopa lakia, jos nämä ovat Jumalan sanan vastaisia. Apostolien teoissa kerrotaan tilanne, jossa viranomaiset kielsivät apostoleja saarnaamasta Jeesuksesta. Silloin apostoli Pietari ja muut apostolit sanoivat: "Enemmän tulee totella Jumalaa kuin ihmisiä." (Ap.t. 5:29). He jatkoivat työtään kielloista huolimatta.

Martti Luther selitti huonepostillassa Jeesuksen opetusta siitä, että keisarille tulee antaa se mikä keisarin on ja Jumalalle se, mikä Jumalan on: "Keisari ja maallinen esivalta on tosin meidän hallitsijamme, mutta se ei ole ainoa herramme; meillä on toinenkin Herra, joka on suurempi, nimittäin Herra Jumalamme taivaissa. Jos siis jompikumpi näistä herroista on vihoitettava, jos on oltava tottelematon joko Jumalalle taikka keisarille, niin on parempi, että keisari vihastuu tottelemattomuutemme, kuin että Jumala meihin vihastuu. Keisarilla en tässä tarkoita erikoista henkilöä, vaan yleensä kaikkea esivaltaa." Näin siis Luther.

Sananlaskujen kirjassa sanotaan: "Osta totuutta, älä myy!". Tämä kertoo siitä, että totuudella on yleensä hinta. Totuuden seuraamisesta, totuuden tunnustamisesta ja puhumisesta joutuu usein maksamaan. Sen sijaan ihmisellä on kiusaus myydä totuutta, hankkia jotakin etua itselle sillä, että taipuu suosittuun harhaan tai vääristelee totuutta. Mutta Raamattu kehottaa: "Osta totuutta, älä myy!"

Martti Luther käsitteli aihetta ”Seuraus uskosta” osuvin sanoin: ”Jos uskot, niin puhut. Jos puhut, niin sinun täytyy kärsiä. Sillä usko, tunnustus ja risti kuuluvat yhteen ja ovat oikean kristityn osa.”

Sanomisen tila kapenee, jos emme tätä oikeuttamme käytä. Mitä enemmän vaikenemme Raamatun opetuksesta kipeisiin ajankohtaisiin kysymyksiin, sitä voimakkaampi on torjunta. Jos lumituiskussa ladulla ei ole riittävästi hiihtäjiä, umpihankeen hiihtäminen käy raskaaksi. Edellä hiihtäjiä tarvitaan.

Varottaessaan tessalonikalaisia vaikeista ajoista ja eksytyksistä apostoli Paavali antoi hänelle samassa luvussa kehotuksen: 2Tess 2:15: ”Niin seisokaa siis, veljet, lujina ja pitäkää kiinni niistä opetuksista, joita olette oppineet joko meidän puheestamme tai kirjeestämme.” Tämä aika haastaa meidät sitoutumaan Jumalan Sanaan, sen lain tuomittaviksi ja toisaalta sen ihanan evankeliumin vapauttaviksi. Erityisesti meitä kutsutaan seisomaan lujina niissä Sanan kohdissa, jotka ovat ristiriidassa ajan hengen kanssa.

Tiedotusvälineissä kerrottiin vankilavirkailijasta, joka oli unohtanut kertoa vangille tämän saamasta armahduspäätöksestä. Virkailija sai syytteen sen vuoksi, että vanki joutui viettämään kiven sisällä muutaman ylimääräisen päivän, vaikka oli jo armahdettu. Miten paljon merkittävämpi tehtävä jokaisella Jeesuksen omalla onkaan tavalla tai toisella viedä eteenpäin viestiä siitä, että synnit on sovitettu, armahduspäätös on tehty! Niin kaukana lähetysmaissa kuin lähellä naapurissa tai työpaikalla monet elävät syyllisyyden vankeudessa, vailla evankeliumin vapautta ja iankaikkisen elämän toivoa.

Apostoli Paavali haastaa meidät pitämään esillä evankeliumin sanaa. Hän jopa rohkenee ottaa esiin vertauksen pimeässä loistavista tähdistä puhuessaan elämästämme ”kieroutuneen ja turmeltuneen sukukunnan keskellä”. Te loistatte siinä kuin tähdet taivaalla, 16 kun pidätte esillä elämän sanaa” (Fil 2:16) Ei meissä kristityissä itsessämme ole mitään valoa, mutta muuttumaton Jumalan Sana on valo, joka loistaa pimeässä.

Presidentti Kyösti Kallio kehotti raskaalla hetkellä jouluna 1939 suomalaisia: ”Esi-isämme ovat vuosisatojen kuluessa, sekä ahdingoissa ja vainoissa että rauhan päivinä ammentaneet Raamatusta elämää, voimaa ja lohtua. Nykyhetkenä kansamme tarvitsee Jumalan Sanan uudestiluovaa voimaa. Omaksukaamme nöyrällä sydämen uskolla sen siunaukset. ”Vanhurskaus kansan korottaa, mutta synty on kansakuntien häpeä”.

Tämä sama haaste on meille, hyvät ystävät, ajankohtainen myös tänään. Toivotan teille rohkeutta ja viisautta pitää esillä muuttumatonta sanomaa Jeesuksesta, joka vaikuttaa ja muuttaa niin yksilöiden kuin kokonaisten yhteisöiden elämää.